

Dobozi Eszter

Triptichon

Csalóka

*„Mi emberek, sötét erők,
érezzük, napjaink letelnek.
S ha érezzük, a vég előtt,
mint dögöt a légy, a világ ellep.”
(József Attila)*

*Már kezdetektől ott robogtak benne,
egész világunk szörnyei az agyban,
majd tolattak, pöfögve, sisteregve...
Így jött érte, nem szárnyakon, az angyal –*

*Idő, hogy hozzátörődjön az elme,
volt elég, s ahhoz is, hogy tudja, harccal
se győz e böhm erőn. Végtelenje
vár: elillanónak fölé vigasszal?*

*Aligha! Pedig itt korcs ideákkal
nyűgözték, görcs eszmék igézetében
vajúdvá fáj pár képzetért rajongva.*

*Eggyé oldódón is külön világgal
dacolt. S akármikor állt halni készen:
semmiért, tűnő szépért, mely csalóka.*

Zsibpiac

*„Kár volna magamat eladnom
célért, eszméért, okért, hitért.
Hogy magyarázzam az eget másoknak.
Eladni magamat semmiért.”
(József Attila: A csoda)*

*Mégis csak nyélbe ütődött e vásár.
Áldomását issza kalmár kupeccel
azóta is, kézdörzsölgetve sáfár
s a vámszedők, haszonlesők – sereggel.*

*Didereghet ürbe kitetten, áróán,
kit megvettek vásárfiának, ennek-
annak. Lett bűn, csel rabszolgája, bálvány.
Adják-veszik holtában kis lelecnék.*

*Lehetett volna másképp? A peremről,
ki a nincs, a semmi tornya alól jön,
ki lélek túl nagy súlyokkal rakottan,*

*annak van-e más tér, mint elveszejtőn
e zsidópiac, a köz, mely megtorol s öl –
eszmélkedőn akár elbutulóban?*

Audiencia

*„Most már tudom őt mindenképpen,
minden dolgában tetten értem.”
(József Attila: Isten)*

*Ültem már némelykor előszobádban:
tekints meg, és végy számba engem is,
seregeid, ha óhajod szerint
fömlállanak. Hogy szólíts, várva vártam.*

*És itt állok feszengve most ruhátlan,
míg zümmögnek szüntelen gépeid.
Valaki – egy kerub – lazán beint,
hogy jöjj. Verődnek a csontok a lázban.*

*Mint írva vagyon, semmi sem olyan.
Nincs kürtszó, harsona, csak ráspolyok,
szikék, ollók, fűrész... S már boldogok,*

*ha szemlélhetik arzenálodat,
kiket színed elé vonsz. Álmodom,
míg egy évszázad rajtam átrobog?*

Egy ifjú költőnek

*Ne mondd, hogy nem nagy ügy, Aletta, drága!
Bizony, hogy az! Miért eseng különben
érte, kinek fogyóban napvilága?
Miért jajong az elhaló? Dühödten
miért habzsol belőle úgy, ki árva?
Hogy kap utána mind, bár szélütötten,
elfúlón, hörögve, csonkán! S hitetlen
ugyan: érte zsolozsmáz réműletben.*

Téli kertben

*Megint megálltam ott, ahol örökzöld
fut a sziklarésben. Nézd, hogy nyomakszik,
tolul, mondtam magamnak. Önkörömből
a szó nem vont tovább, se gondolat, míg
térdepeltem, s ahogy húzott az ösztön
le-le, egész parányokig s a hantig...
Szólhattam volna Véled is, de foglya
voltam e képnek, mely magát kibontja.*

Paradox

*Nem vagyok még kész, hogy elmenjek innen,
most még kötöz sok forró kicsi tárgyam,
s látványok is. Csüggenem a kilincsen
meddig lehet? S kigyúlni itt e lángban –
ahogy szeldesi vízszint, ami nincsem:
fák közt zuhogó fény metszi az árnyam.
Pikkelylevélsor: rajz finom szövetben.
Mind súlyosabb batyum ím egyre könnyebb.*